

til Krigsmagtens Ting, Penge eller Gods, eller overfor en anden til Hæren eller Søværnet hørende Person eller ved Misbrug af Stilling, eller som er begaaede i Kaserne, Lejr, Kantonement, militært Sygehus eller anden militær Bygning, paa Krigsskib eller i anvist Kvarter. Det er efter min Opfattelse alt for vidtgaende Bestemmelser. Lad være, at man mener at burde tage et særligt Hensyn til Orden og Disciplin netop i Hær og Flaade og derfor ogsaa vil give de militære Myndigheder særlige Midler i Hænde i saa Henseende. Selv det videstgaende Hensyn hertil kan efter min Mening ikke forsvare den Affattelse, § 3 har faaet, og Regeringslovforslaget var jo heller ikke saa vidtgaende. Hvis f. Eks. en Soldat under et Besøg hos en eller anden Officers Husassistent — et saadant Besøg forekommer jo — stjæler en Portemonnæ i Køkkenet, skal det være en militær Straffesag, saa vidt jeg kan se, hvis Portemonnæen tilhører Officeren, men ikke, hvis den tilhører Husassistenten, skønt dette i og for sig maa være komplet ligegyldigt, og det skønt det er et ganske almindeligt Tyveri uden nogen som helst Forbindelse med Mandens militære Tjeneste — det samme gælder endogsaa, selv om han ikke har anet, at hans elskedes Husbond var militær, det maa han altsaa sørge for først at vide. Denne Regel synes mig i Virkeligheden ganske irrational, alt for vidtgaende efter sit eget Formaal, som dog skulde være det saa vidt muligt at begrænse den militære Retspleje til militære Forseelser. Selv om man hertil maatte svare, hvad jeg formoder, det ærede 2det landstingsvalgte Medlem (Godskesen) vil svare, at den militære Retspleje ved nærværende Lovforslag netop er bragt i nær Overensstemmelse med den borgerlige Retspleje og foregaar for de borgerlige Domstole, hvilket er udmærket, gælder der dog alligevel betydelige Forskelligheder, — selv bortset fra, at vi indtil videre skal benytte Straffelov for Krigsmagten. Thi dels er Paatalemyndigheden stadig hos Militæret — ganske vist med den heldige Tilføjelse fra Folketingets Side i § 20, 1ste Stykke, at Forsvarsministeren kan give Rettergangschefen Paalæg om at lade en Sag undersøge eller paatale ved Retten —, dels er selve Undersøgelsen i høj Grad overladt de militære Myndigheder og dem alene, og efter Regler, som maaske ikke er fuldt betryggende. Men dertil kommer, at dette alt for vidtgaende, som gælder efter § 3, ogsaa gælder, hvor der efter Kapitel

II, §§ 49 ff., er givet de militære foresatte Adgang til at idømme Straf uden Dom, ogsaa en, synes jeg, for stor Indrømmelse til Disciplinen. Hvis man overhovedet skal kunne gaa med til, at der uden Dom af saa forholdsvis underordnede Myndigheder og af en enkelt Person som Kompagnichefen skal kunne idømmes saa strenge Straffe som ensom Arrest i indtil 15 Dage og fremfor alt Fængsel paa Vand og Brød i indtil 10 Dage — den i § 51 foreskrevne Sultestraf, som efter min Mening overhovedet burde fjernes af ethvert Straffesystem —, kan man overhovedet kun forsvare dette ud fra følgende Betragtninger: For det første er denne Straffemyndighed undergivet væsentlige Begrænsninger og knyttet til saadanne Betingelser, at der dog derigennem skabes nogen Betyggelse. Dernæst giver § 58 Adgang til at gøre Straffen betinget, og endelig er der, som nævnt, den for os afgørende Bestemmelse i § 61, jfr. § 60, om, at der kan forlanges Dom og indgives Klage over den foresatte, som har paalagt Straffen, og, vel at mærke, uden at Klageren kan komme til at risikere at paadrage sig Strafansvar, blot fordi han klager, en Meningsløshed, som der nu saa tidt er anket over. Man kan altsaa sige, at efter disse Regler, som foreslaas her, vil den dømte selv være Herre over, om han vil tage mod disse Straffe uden Dom, og at han, hvis Straffen er forholdsvis mild, maaske selv er interesseret i en hurtig Afgørelse, saaledes som det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard) fremhævede. Men alligevel forekommer Princippet mig noget betænkeligt, navnlig under Hensyn til, at heller ikke alle militære jo er lige begavede, og at man har set mange Tilfælde, hvor de manglende Evner eller den manglende Forstaaelse af Situationen har faaet Folk, der befandt sig under Disciplinen, til at finde sig i Forhold, som andre, eller de selv under andre Forhold, neppe vilde have fundet sig i. Og skulde det derfor i Praksis vise sig, at disse Regler ogsaa frister til berettiget Kritik, maa man ikke vente, at denne fra vor Side vil udeblive, fordi vi, tvungne af Forholdene i Øjeblikket, mener, at vi bør gaa med til den foreslaaede Ordning paa det Omraade.

Tilsvarende Bemærkninger gælder i øvrigt, om end i mindre Grad, Reglerne i Kapitel II, §§ 44 ff., om Anvendelse af Disciplinarmidler, Regler, vi efter Omstændighederne ogsaa vil kunne acceptere, særlig fordi § 46, 2det Stykke, indeholder